

Kijkker

eenvoudig
en duidelijk
winter 2017

Geluk in de manege

Gered gereedschap

Inhoud

KijkKer winter 2017

3 Omgaan met verlies

Hans Woudenberg heeft niet-aangeboren hersenletsel.

Hij is daardoor alles kwijtgeraakt.

Hans heeft het er best moeilijk mee.

5 Kermis zonder herrie

Mensen met een beperking vinden een kermis vaak te druk.

In Houten was er een prikkelarme kermis.

Joyce Scholten vond het geweldig!

6 Gered gereedschap

Oud gereedschap krijgt in Veenendaal een opknapbeurt.

Daarna gaat het naar arme landen.

Daar zijn mensen er heel blij mee.

8 Samen solderen

Nelis Kusters woont bij de Drie Ringen in Utrecht.

Hij verveelde zich er een beetje.

Toen ging de begeleiding SLIMM werken.

Er kwam een vrijwilliger om met Nelis te gaan solderen.

Zie ook het filmpje op dvd
of op You Tube: Reinaerdevideo

Leren leven met verlies

Hans Woudenberg woont op de Musicallaan in Utrecht.

Hans is 51 jaar en heeft hersenletsel.

Daardoor kan hij zijn rechterarm niet bewegen.

Hij heeft ook moeite met praten en lopen.

Hans zit meestal in een rolstoel.

Vroeger had Hans een

ander leven.

Hij was eigen baas en verdiende veel geld.

Ook had hij een vrouw en kinderen.

Door zijn hersenletsel is hij veel verloren.

Zijn gezondheid en zijn oude leven zijn weg.

Hans vindt dat heel moeilijk.

Hij is vaak boos.

Van alles naar niets

Hans: "Vroeger had ik een eigen bouwbedrijf. Daar verdiende ik veel geld mee. Ik had grote huizen en dure auto's. En ik maakte reizen naar het buitenland. Ook had ik een mooie vrouw en kinderen.

Gelukkig

Ik was heel gelukkig met mijn rijke leven.

Ik dacht dat mij nooit iets ergs zou overkomen.

Toen kreeg ik ineens een hersenbloeding.

Pats boem weg was ik.

Ik ben geopereerd en lag maanden in coma.

Doorzetter

De bloeding had mijn hersenen erg beschadigd.

De dokters zeiden dat ik nooit meer zou kunnen lopen en praten. Ik ben toen keihard gaan oefenen. Ik ben een doorzetter.

Lopen en praten gaat nu weer een beetje.

Maar werken kon ik niet meer.

Ik raakte al mijn geld kwijt.

Ik maakte veel ruzie met mijn vrouw en kinderen.

Het ging thuis niet meer.

Daarom woon ik nu bij Reinaerde.

Oude leven

Waarom is mij dit overkomen?

Vroeger was ik rijk.

Nu heb ik niets meer.

Ik mis mijn oude leven iedere dag.

Ik word nooit meer helemaal gewoon.

Dat is wel jammer." ●

Begeleiders bij Reinaerde weten hoe ze met die emoties om moeten gaan.

Dat hebben ze geleerd in een training over omgaan met verlies. Vooral luisteren naar de ander is belangrijk.

Zo kunnen ze mensen als Hans beter ondersteunen. ●

Hans is wel een doorzetter.

Paarden brengen geluk

Bijna verliefd kijkt Chantal Mulder naar Winston.

Winston is een heel groot paard.

Hij is ook een heel lief paard.

Winston hoort bij de Prinses Máxima Manege in Den Dolder.

Reinaerde en de Prinses Máxima Manege werken samen.

Mensen met een beperking doen er dagbesteding.

Ze werken in de stallen en verzorgen de paarden.

“Winston is mijn lievelingspaard”, zegt Chantal.

Beste plek

Chantal is 17 jaar.

Ze woont in Soest.

Ze werkt 4 dagen per week op de manege.

“Dit is de beste plek die ik ooit heb gehad”, lacht Chantal.

“Ik droom ervan om hier een vaste baan te krijgen later.”

Chantal werd op school veel gepest.

Chantal vindt Winston lief.

Chantal zegt: “Sommige mensen zeiden dat me dat nooit zou lukken.

Werken met paarden zou veel te zwaar voor me zijn.

Maar ik mest hier de stallen uit.

Ik help met opzadelen en poetsen.

Door het lopen met de paarden ben ik veel sterker geworden.”

Vrolijker

Chantal was vroeger prikkelbaar en snel boos.

“Het werken met paarden heeft me veranderd”, zegt Chantal.

“De paarden geven me rust.

Ik ben nu veel vrolijker.”

Daar werd ze vaak verdrietig van.

Toen ging ze op de manege werken.

Bijzondere dieren

Babette de Bruin is begeleider bij Reinaerde.

Ze werkt op de Prinses Máxima Manege.

Daar rijden vooral mensen met een beperking paard.

Zij krijgen spraaklessen op een paard.

Of ze gaan paardrijden in een huifbed.

Babette vindt paarden bijzondere dieren.

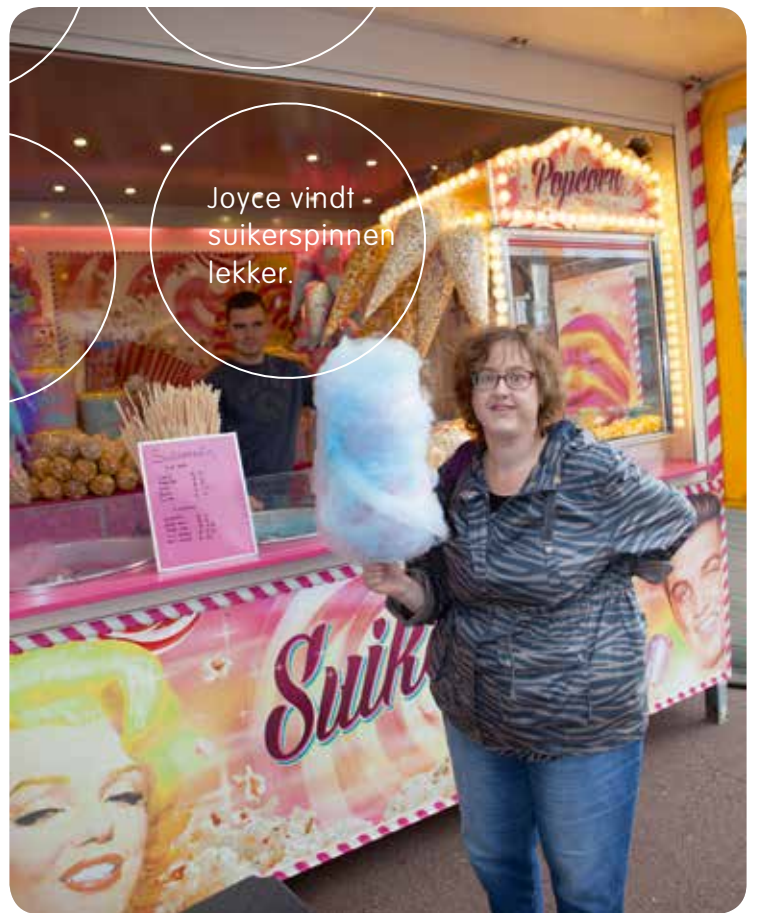
“Paarden oordelen niet.

Het maakt ze niks uit hoe je eruit ziet.

Het gaat er alleen om hoe je doet.” ●

Paardrijden in een huifbed.

Joyce vindt suikerspinnen lekker.

Kermis zonder kabaal

Op een kermis is altijd veel lawaai. De muziek staat er keihard. Felle lichten gaan steeds aan en uit. Kermismensen roepen hard door hun microfoon. Ook gaan de meeste attracties heel snel. Als je een beperking hebt is dat niet fijn. Mensen met autisme kunnen slecht tegen harde geluiden. En knipperende lampen zijn vervelend als je epilepsie hebt. Daarom gaan mensen met een beperking liever niet naar de kermis.

Fijner

In Houten wilden ze daar wat aan doen.

Daar was laatst een prikkelarme kermis. Dat is een kermis zonder harde geluiden en lichten. De attracties draaien er ook langzamer. Als je kwetsbaarder bent is dat veel fijner. Joyce Scholten woont bij De Zwaluw in Houten. Zij ging op de fiets naar de prikkelarme kermis. Ze kwam er bewoners van De Meent tegen. Die waren samen met hun begeleider naar de kermis gegaan.

Suikerspin

“Het is heerlijk rustig hier”, lacht Joyce.

“Nu kan ik tenminste wat doen.” Ze durfden met zijn allen in de botsauto’s. Daarna wilde Joyce touwtje trekken. De bewoners hadden veel plezier op de rustige kermis. Ook de kermismensen zelf vinden het een groot succes. Tot slot kocht Joyce nog een suikerspin. Want een suikerspin hoort bij een kermis. Ook als het een prikkelarme is. ●

Rob schuurt
oude zagen.

Weer zo goed als

Rob en Achmed werken bij Arbeidscentrum Veenendaal. Elke Schot is hun begeleider. Samen knappen zij oud gereedschap op. Het is gereedschap dat niemand meer wil hebben. Zij doen dit opknappwerk voor een bedrijf. Dat bedrijf heet Stichting Gered Gereedschap.

Hoe werkt het?

Bij bouwmarkt Praxis staat een inzamelbak. Mensen doen daar gereedschap in dat ze over hebben. Zoals oude hamers, zagen,

schroevendraaiers of beitels. Achmed haalt de volle bakken op bij de Praxis. Daarna knappen Rob en Achmed het gereedschap piekfijn op. Ook andere cliënten en vrijwilligers werken mee. Ze schuren oud roest weg of vervangen onderdelen.

Daarna gaat het gereedschap naar een andere werkplaats. Daar doen ze het gereedschap in verschillende pakketten. Er zijn pakketten voor een timmerman, automonteur of metselaar.

Achmed knapt beitels op.

nieuw

Waardevol

Het gereedschap dat Rob en Achmed opknappen, lijkt waardeloos.

Maar dat is het niet.

Na de grondige opknapbeurt gaat het naar arme landen.

Daar kunnen mensen het gereedschap nog goed gebruiken.

Eerst leren ze hoe ze ermee moeten werken.

Dan timmeren ze er meubels mee of bouwen huizen.

Zo verdienen ze hun geld.

Met het geld kunnen ze een eigen leven opbouwen.

Met één arm schuurt Rob verroeste zagen weer helemaal schoon.

Met begeleider Eelke Schot.

Dat is wat hij kan én wat hij leuk vindt.

Hij werkt in zijn eigen tempo.

“Ik ben blij dat ik dit werk mag doen”, zegt Rob.

“Ik vind schuren heel waardevol werk.”

Erg mooi

Rob en zijn collega's krijgen vaak complimenten.

Eelke: “Mensen zeggen dat het opgeknapte gereedschap erg mooi geworden is.

Daar zijn we heel trots op.” ●

Op stap met Theo

Hanny Hoorn werkt in Maarn bij dagcentrum De Regenboog.

Ze maakt daar allerlei mooie dingen van stof, zoals slingers. Elke woensdag komt Theo op bezoek.

Theo is de hond van begeleider Marja.

Hanny is gek op Theo.

Ze mag lekker met hem wandelen. Na het middageten loopt ze een blokje om met Theo.

Leuk idee

Theo doet haar denken aan vroeger.

Toen had Hanny thuis ook honden.

Eén grote hond en 5 kleine.

Nu heeft ze geen honden meer.

Dat Theo meekomt naar het werk is fijn.

Marja heeft op woensdag niemand die voor Theo kan zorgen.

Daarom neemt ze hem mee naar De Regenboog.

Ze vroeg eerst of de mensen van de groep het goed vonden.

Hanny Hoorn zorgt goed voor Theo.

Die vonden dat een leuk idee.

Ook de collega's van Marja vonden het goed.

Nu komt Theo elke week op bezoek.

Eigen hok

Theo is nog een jonge hond.

Daarom **gaat eerst** even slapen als hij binnenkomt.

Dat doet hij in zijn eigen hok.

Na de koffie- en theepauze mag Theo uit zijn hok.

Hij loopt dan rustig rond op de groep.

In de ochtend gaat Milou Wit met hem wandelen.

Milou werkt ook bij De Regenboog.

Marja gaat met Milou mee.

In de middag is het de beurt aan Hanny.

Zij gaat alleen met Theo op stap.

Hanny kan niet wachten tot het weer woensdag is! ●

Ook Milou Wit wandelt graag met de jonge hond.